

Den argentinska tangon utvecklades i slummen i Buenos Aires och andades protest, pessimism och fatalism. Den blev mycket populär och fick med tiden karaktär av folkmusik. Efter första världskriget hade tangon spritt sig över hela världen och blivit en mycket uppskattad dansform. Men det skulle visa sig att denna livfulla dans hade många andra sidor, och omkring 1940 började den argentinske tonsättaren **Astor Piazzolla**, välutbildad elev till Alberto Ginastera och Nadia Boulanger i Paris, att skriva konserttangor av olika slag. Det blev stora tangor i sviter för orkester, eller tangor för kammarensembler. Han skrev till och med en tangoopera och tangomusik till fyrtio filmer. På detta sätt revolutionerade han den argentinska tangon och blev en legend redan under sin levnad. Milongan kan ses som en föregångare till tangon, en pardans som utmärks av en rörlig och jämnt synkoperad basgång. Dansstegen är likartade, och de båda danssorterna brukar förekomma vid samma tillfällen, och framförs av samma orkester.

Anitra är beduinövningens dotter som Peer Gynt träffar under sitt afrikanska äventyr i Ibsens skådespel. **Edvard Grieg** skrev motvilligt musiken, men det blev ett av hans mest älskade verk. För att förföra den norske äventyraren Peer dansar hon en utmanande dans. Tänk vilka härliga arabiska vykort Grieg skickar till oss! I de 6 sångerna op. 48 använder Grieg sig för ovanlighetens skull av tyskspråkiga dikter, och även här avstår han i huvudsak från norska tonfall. "En dröm" (Friedrich von Bodenstedt) hör ändå till hans mest lyckade och älskade sånger, och den finns i många språkliga versioner. Och visst kan också en tuba sjunga! Sommaren 1881 tillbringade Edvard Grieg i Lofthus, Hardanger. Här fick han inspiration och på kort tid hade han komponerat fyra norska danser. Hela sitt liv hade han älskat att spela fyrhändigt piano, och nu gjorde han det särskilt gärna med hustrun Nina. I sitt verk utgick han från Ludvig M. Lindemans betydelsefulla samling folkmelodier, men höll sig mycket fritt till originalen när han komponerade dessa fyrhändiga pianostycken. Men tubaisten Baadsvik låter sig inte begränsas – all bra musik går också att spela på tuba.

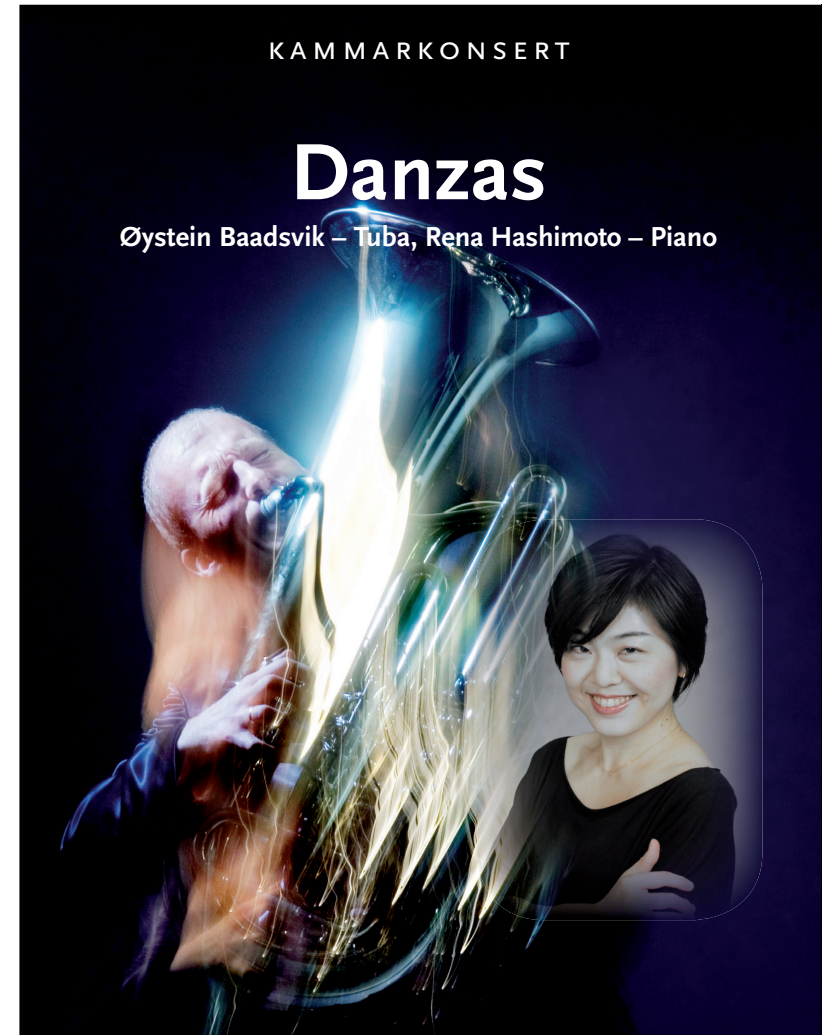
Stig Jacobsson

Den **19 mars** spelar Mats Jansson tillsammans med tre Uppsalamusiker pianokvartetter av Schumann, Brahms, Stenhammar och Schnittke.

I Crusellserien bjuds det på Mäktiga Mästerverk den **23 februari**.

www.linkopingkamarmusik.se

KAMMARKONSERT

Danzas

Øystein Baadsvik – Tuba, Rena Hashimoto – Piano

Wallenbergsalen, Östergötlands museum
14 februari 2017 kl. 19.00

Konserten ges i samverkan med Östergötlands museum och med stöd av Kultur- och fritidsnämnden i Linköping, Statens kulturråd, Sensus studieförbund och Scandic i Linköping.

Program

Niklas Sivelöv (f. 1968)

Tres Danzas

Allegretto misterioso

Andante quasi adagio

Vivace

Andrea Clearfield (f. 1960)

Hvati (världspremiär)

Johann Sebastian Bach (1685–1750)

Flöjtsonat Ess-dur (BWV 1031) (arr. Ø. Baadsvik)

Allegro Moderato

Siciliano

Allegro

Astor Piazzolla (1921–1992)

Tre tangor (arr. N. Sivelöv/Ø. Baadsvik)

Milonga del Angel – Invierno Porteno – Adios Nonino

Edvard Grieg (1843–1907)

(arr. Ø. Baadsvik)

Anitras dans

En drøm op 48:6

Norsk dans op. 35 nr 1

Niklas Sivelöv är kanske mest känd som pianist och han har studerat runt om i Europa och vunnit fina priser även i USA. Men han är också en tonsättare som skrivit flera pianokonsertter och många andra verk, bl.a. de tre danser som nu står på programmet. De tillkom 1995 och skrevs speciellt för honom själv och tubaisten Øystein Baadsvik. Sivelöv har hela sitt musicerande liv spelat jazz, och rytmer, gärna sydamerikanska, ingår som en naturlig del i mycket av det han skrivit. Så även i dessa danser. Den första är ett Allegro misterioso, personligt och med en genom synkoper jazzig touch. Andra dansen växlar mellan det drömska och det dramatiska, och når en höjdpunkt när tuban klättrar upp i högsta registret. I den avslutande dansen ställs musikernas förmåga på stora prov i en snabb, kraftfull och roande tävling. Vem vinner? Båda!

Andrea Clearfield är en amerikansk tonsättare som ägnat sig åt att skriva orkestermusik, körer, solistverk, kammarmusik och musik för dans, film och multimedia. Kort sagt: hon fyller hela det musikaliska spektrat. Dessutom är hon oerhört produktiv och har skrivit så där hundrafemtio verk, inte sällan med djupt mänskligt engagemang, och hon har ofta blivit prisbelönt. Nu kan vi bjuda publiken på ett alldeles nytt verk, som under den här turnén får sitt uruppförande.

Flöjtsonaten av *Johan Sebastian Bach* skrevs alltså ursprungligen för flöjt och cembalo, och det kan ju tyckas vara helgerån att spela den på tuba och piano. Men varför det? Under barocken var det mycket vanligt att man anpassade musiken efter de resurser som fanns tillgängliga. Så vi följer bara konventionen. Under sin tid som kapellmästare hos furst Leopold av Anhalt-Köthen (1717–23) komponerade Bach huvudparten av sina lysande instrumentala konsertter och kammarmusikverk. Till denna tid hör också hans sex flöjtsonater, av vilka den i Ess-dur är nummer två. Musiken är härligt kontrapunktisk och komponerad i Bachs mest inspirerade sinnesstämning. Pianot driver spelet framåt och flöjten/tuban lägger lyriska kommentarer över silverglittret, ända fram till slutet då de båda instrumenten förenas i ett älskvärt unisono. Mellansatsen är en siciliano i g-moll. Pianospalet är där enklare och när flöjten vaggas fram i finalen tävlar pianistens högerhand med flöjten/tuban och ger sig på några motiv som blir mycket svåra för flöjtisten/tubaisten att klara av – han måste ju andas också ...